

Je' sku' tale me' Jør'nsen.

**Farce i 1 Akt fra Nordisk
Films Compagni.**

Isenesat af:

Lau. Lauritzen.

Historien om de to uadskillelige Arbejdskammerater vil faa Huset til at ryste af Latter. Hertil bidrager ikke blot selve Idéen i Historien, men ogsaa den yderst komiske Udførelse, som er lagt i Hænderne paa saa rutinerede Komikere som Rasmus Christiansen og hans glimrende Støtte, Charles Wil-lumsen.

Je' sku' tale me' Jør'nsen.

Nokke og Jørgensen er Sporvejsskinneslibere og gode Venner. Desværre er Jørgensen kommen til Verden med en tør Plet paa Tungen, og er af den Grund tilbøjelig til at nyde mere af de vaade og ikke ganske alkoholfri Varer, end han har godt af. Nokke gør alt for at faa et ædrueligt Menneske ud af ham — men hans Anstrengelser krones ikke med Held. — En skønne Morgen faar han til sin store Sorg at vide, at Jørgensen er bleven indlagt paa 6te, og Nokke beslutter sig straks til at tage ud paa Hospitalet for at faa talt et Par Alvorsord med sin gamle Ven. Det lykkes imidlertid ikke Nokke, hvis Begavelse kun er af Mellemslagsen, ved egen Hjælp at finde Patienten, og han maa derfor rekvirere en Portør, der kan vise ham Vej. Men til alt Uheld, har Portøren faaet den Opfattelse, at Nokke selv skal indlogeres paa den urolige Gang, og den skinneslibende Gæst bliver derfor til sin ubehagelige Overraskelse installeret i en Celle, hvor et Par haandfaste Mænd vil tvinge ham til at tage et Bad. Nokke lader sig

Hovedpersonerne:

Nokke	} Sporvejsskinneslibere	..... Herr Rasmus Christiansen.
Jørgensen		..... Herr Charles Willumsen.

De komiske Optrin er følgende:

De to Arbejdskammerater i Virksomhed.	Kørt ud paa 6te!
„Stille med Fingrene, lille Jør'nsen!“	Paa Hospitalet.
Fluer, som ikke kan fanges.	„Je' sku' tale me' Jør'nsen.“
„Det er din Tur til at hive, Jør'nsen.“	I Celle Nr. 12.
Elter Fyraiten.	Den store Misforstaaelse.
Kun een Snaps om Dagen.	Jørgensen nyder Livet i Gummicellen nedenunder.
Jør'nsen er fraværende!	„Er det virkelig dig, Jør'nsen!“
Nokke opsøger Konen.	Køllen.
	Det drabelige Slag.
	Det store Ønske opfyldt!

dog ikke tvinge til sligt — men faar gjort sig fri for sine Plageaander og griber saa Flugten. Hele Hospitalet kommer nu paa Benene og sætter efter Desertøren; men ved en behændig Benyttelse af en Kølle, som han tilfældig er kommen i Besiddelse af, lykkes det ham at holde sine Forfølgere 3 Skridt fra Livet. Det ender dog med, at han til sidst ser sig indespærret i et Værelse, fra hvilket han finder det næsten umuligt at slippe ud. Han taber dog ikke Ho'det eller Modet, men giver sig uførtrodent i Lag med at brække Gulvet op, og inden der er gaaet mange Minutter er han havnet i Gummicellen, der ligger nedeunder. Til sin Forbløffelse opdager han, at det ikke er nogen anden end hans eftersøgte Ven, der bebor det celebre Lokale, og glædestraalende slutter han Jørgensen i sine Arme. Saa naaede han dog alligevel sit Maal: at faa talt med Jørgensen!

A/S „FOTORAMA“ ejer
Filmen, saavel som dens
Plakat- og Program-
tekst o. a. lign. Materie-
ale, med absolut Eneret.

Ved Misbrug vil der bli-
ve nedlagt Forbud og
erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkom-
mende. 12/12/12/12/12/12

NO. 174710
KØBENHAVN 8.

Naar Barnet

forsømmes.

Romanen om et Ægteskab.
50 Afdelinger.

I Hovedrollen:

Maurice Costello.

A/S „FOTORAMA“ ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret. Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende

Barnet i Hjemmet stiller sine store Krav til Forældrene — opfyldes disse ikke, fordi baade Fa'r og Mo'r har for travlt med de hundrede Ting, sker Katastrofen en Dag, og Lykken i Hjemmet gaar fløjten. En saadan menneskelig og ægte Skildring giver denne Film, der sees med Uubytte af mange!

Af Indholdet fremhæves:

De glade Dage paa Landet.	Sagføreren ordner Skilsmissen.
Den lykkelige Familie.	De daglige Udflugter med den nye Ven.
Portrættet.	Weldon rejser paa Ferie.
Hjemme igen i Byen.	Ved det gamle Sted.
Forretninger lægger Beslag paa Weldon.	Gensynet.
Og Selskabeligheden paa Ruth.	Et bedrøvet Ægtepar.
Barnet bliver sygt.	Fotografiet og dets Paaskrift.
Den første Bebrejdelse.	Ruth drages mod det mindere Sted.
En skæbnesvanger Aften.	Mødet paa de kendte Steder.
Døden gæster det rige Hjem.	Mindernes Magt.
Nogen Tid senere.	Atter forenet i Kærlighedens faste Baand.
Avisernes Meddelelse om Fruen.	
Weldon taber Taalmodigheden.	
De idelige Bebrejdelser.	

Naar Barnet forsømmes.

I straalende Sommersol ferierer de to unge Mennesker lude paa Landet hos det beskedne Ægtepar, der er mindst lige saa lykkelige som Weldon og hans Kone Ruth.

Begge de to nygifte Par, de Besøgende og Værten, er glade og stolte over deres Barn — de har nemlig et hver, og da Afskedstimen er kommen, og den velhavende Forretningsmand Weldon betaler sin Regning for Opholdet, efterlader han sig et Fotografi af det gæstfri Ægtepar, hvor de staar med deres lille Barn paa Armen.

Inde i Hovedstaden optager Forretningerne straks Weldon.

Han har aldrig Tid tilovers for sit Hjem, hverken for Hustruen eller for Barnet. Ruth sidder Aften efter Aften ensom tilbage, indtil Veninderne foreholder hende det urimelige i dette Arrangement. Har Manden ikke Tid til at være hjemme, behøver hun vel heller ikke at have det!

Og Ruth, der er gjort bitter af de lange ensomme Ventetimer, finder Paastanden fuldt ud rigtig. Javel, hun vil deltage i Selskabeligheden, og hun gør det. Medens Manden sidder bøjet over sine Regnskaber eller drøfter de store Planer med Forretningsvennerne, fester hun.

Da kommer Weldon en Aften før hjem end hun Tjeneren modtager ham med den Besked, at Barnet er sygt, meget sygt. Da harmes han paa sin Hustru, som forsømmer Barnet for Festligheder og tom Selskabelighed, og da Ruth kommer hjem, tager den første Strid sin Begyndelse.

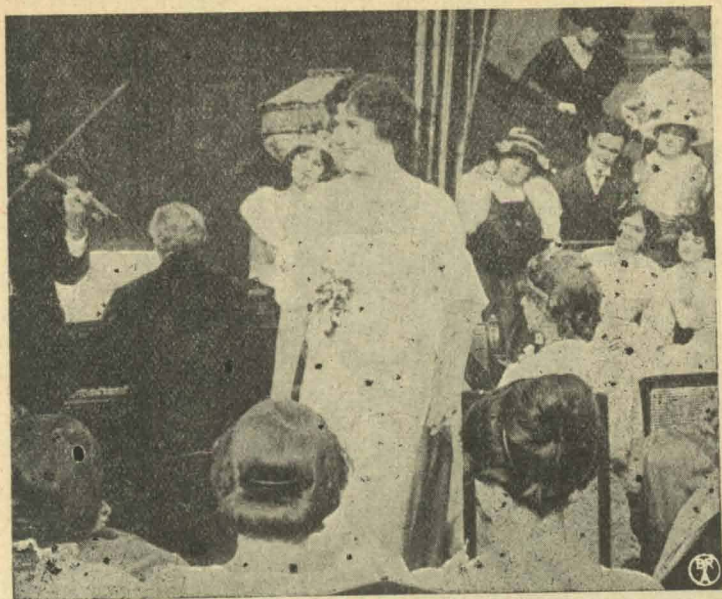
Det bliver ikke derved alene!

Ingen af de to Ægtefæller kan forandre deres Levevis, og Hjemmet glemmes, Barnet forsømmes — overlades til ukærlige Hænder! Da sker Katastrofen en Dag: Døden henter sit Bytte — det lille Barn!

Dermed brister det sidste Baand, der knytter Ruth og Weldon sammen. Hver gaar nu sine egne Veje, indtil det tilsidst er et offentligt Samtaleemne, at Forholdet mellem dem er fortvivlet. Da enes de om at søge Skilsmisse, og en Sagfører skal ordne det fornødne.

Ruth har fundet sig en ny Ven, hvem hun altid færdes sammen med. Folk udlægger det naturligvis paa deres egen Maade, men bag det galante smilende Ydre ligger hos Ruths ny Ven et ædelt Hjerte, der leder ham frem mod det Gode: de to Menneskers Genforening.

Han kører Ruth ud paa Landet — sørger for, at de tilfældigvis kommer til det gamle, kendte Sted, hvor hun og Weldon havde deres bedste Dage. Og de gamle Minder strømmer ind paa hende. Baade her og der har de jo færdes; hvert lille Sted har sit eget Minde! De to Mennesker, hos hvem hun og han boede den Gang, er der endnu. De vinker kærligt ad hende, og de har deres store Sorg at fortælle om Barnet, de mistede.

Men de har ogsaa et Formaal med al deres Talen til Ruth. Hun ved jo ikke, at Weldon allerede har søgt herud, hvor Minderne bor! Og hun ved ikke, at nu, da hun er overvældet af Indtrykkene fra den lykkelige Tid, nu skal hun føres sammen med Weldon igen og paa dette Sted!

Ruth ser ham komme, og hun forstaar, at disse Mennesker har gjort en god Gerning ved at føre hende og Manden sammen igen. Nu skal intet mere faa dem til at glemme, at Lykken skal søges i Hjemmet og ved Barnets Vugge!!

